

GONIEC KRAKOWSKI

Redakcja i Administracja:
Kraków, ul. Dunajewskiego Nr. 7.
Telefon 2502 — P.K.O. Nr. 140.011.

20M

Prenumerata wynosi w Krakowie miesięcznie **M 480**, z odnoszeniem do domu **M 520**. Zamiejscowa **M 540**. Zagranicą **640**.
Rękopisów Redakcyja nie zwraca.

Ogłoszenia: Wiersz nonparelowy w zwykłych ogłoszeniach Mk 30. — Układ tabelaryczny Mk 40. — Drobną od wyrazu Mk 10. — Matrymonialne i korespondencyja pryw. Mk 15. Nadstane Mk 75. — Nekrologi Mk 40. — Komunikaty po kronice Mk 90. — Głosy społ. i dział ekonoim. Mk 90. — Na 1-ej stronie Mk 120. — Ogłoszenia zagraniczne 5^{1/2}% drożej. Załączniki przyjmuje się wedle umowy. Wszelkie komunikaty należy nadsyłać **wprost** do Admin. „Gonca Krakowskiego”. Komun. przesłanych Redakcyi uwzględniać się **nie będzie**.

Nr. 341.

Kraków, czwartek 15. grudnia.

Rok IV.

Sygnal ostrzegawczy.

Kraków, 14 grudnia.

(f) Jak dotychczas pisma warszawskie, przedstawiciel rządu węgierskiego w Polsce, Iwan hr. Csekonic, już w najbliższych dniach opuszcza Warszawę.

Wyjazd hr. Csekonic, wobec faktu, że na jego miejsce nikogo rząd węgierski nie wyznaczył, jest niewątpliwie spowodowany zawarciem ugody polsko-czeskiej i ściśle biorąc, jest zewnętrznym wyrazem zerwania dyplomatycznych stosunków z Węgrami. Fakt ten zresztą potwierdza sygnalizowana przed kilku dniami wiadomość, że także przedstawiciel Polski w Budapeszcie, hr. Szembek, odniósł się do rządu uswego z przed stawieniem o odwołanie go z Węgier. Widocznie atmosfera, wytworzona w Budapeszcie po zawarciu ugody praskiej, stała się dla naszego posła niemiłą.

Te dwa wyjazdy dyplomatyczne są widomym znakiem załamania się polityki polsko-węgierskiego sojuszu, którego szczerym wyobraźcielem był hr. Csekonic, a któremu spazyjała obywatelstwa większość (jeśli nie całość) naszego narodu.

Od pierwszej chwili istnienia Polski, zarówno u nas, jak na Węgrzech, uwydatniała się silnie tendencja do stworzenia platformy pod współdziałanie, a nawet braterski sojusz z Węgrami. Opinia polska, we wszystkich prawach kołach politycznych (od P. P. S. do Ch. D. — wyjąwszy może N. D.) manifestowała wielokrotnie żywe uczucia dla Węgier, kierując się zarówno poczuciem wielowiekowej, tradycyjnej przyjaźni, jak przekonaniem, że przedewszystkiem z Węgrami, z którymi Polska — prócz skrawka Spisza i Orawy — nie ma żadnych sprzecznych interesów, możliwym i zdrowym jest trwały związek. W przeciwieństwie na sojusz z Czechami, z którymi nas jednak, mimo wszystko, dzieli tyle sprzecznych i drażliwych kwestyi, ogół polski do dnia dzisiejszego patrzy krytycznie.

Dla dyplomacji polskiej, jednak decydującym, zdaje się, był moment, że Polska nie ma z Węgrami wspólnej granicy, wobec czego jakiegokolwiek współdziałanie jest wykluczone. Rozdzielił nas traktat wersalski, przeciwko któremu Polska drzecko tego traktatu, nie mogła wystąpić. Fakt ten zdaje się decydująco zawazył na szali w polskiej polityce zagranicznej, która po długich, serdecznych stosunkach z przedstawicielami Węgier i szeregu prób znalezienia jakiejś wspólnej platformy, nagle przerzuciła się stanowczo na krainowo przeciwny bieg, grzebiąc już nie tylko tendencję do wytworzenia podstawy do współdziałania z Węgrami, lecz może wogóle ideę tradycyjnej przyjaźni polsko-węgierskiej.

Nie będąc w zasadzie przeciwni ugodzie czesko-polskiej i uważając ją za konieczność państwową (oczywiście po przeprowadzeniu pewnych ważnych uzupełnień), wyrażamy jednak przekonanie, że nie powinna ona była przychodzić do skutku po trupie polsko-węgierskiego braterstwa, smującego się piękną nicią wspólnych wielkich chwil historycznych. Co się zaś tyczy zobowiązującej zasady traktatu wersalskiego, wówczas, a nie schematyczna polityka polska winna się i z tem liczyć, że położenie, wytworzone tym traktatem w krajach korony św. Szczepana, jest na ogół w stanie płynnym, że zmiany nie są wykluczone, że nad ich możliwościami zastanawiają się w tej chwili nawet w Londynie i Paryżu. W poczuciu żywej, kształtującej się jeszcze ciężkiej sytuacji, dyplomacja polska winna być czynnikiem samistnie twórczym, mając na oku przede wszystkim polski interes państwowy.

Dla zilustrowania opinii w związku z powyż-

szą sprawą warto podać głos jednego z politycznych tygodników warszawskich, który w ten sposób ujmuje omawiane zagadnienie:

„Dążenie do konsolidacji Europy otrzymałoby od polsko-węgierskiego związku potężny sukurs, tom bardziej, że przyłączenie się Rumunii do tego związku byłoby tylko kwestyą niedługiego czasu. Polska, Węgry i Rumunia — oto byłby blok, zdolny do roli wału ochronnego i to wału ochronnego nie tylko w interesie planów, dyktowanych z daleka, ale wału ochronnego, po zwalającego się zorganizować i w sobie wzmocnić trzem narodom. W takim związku antagonyzm między Węgrami a Rumunią ustąpiłby miejsca porozumieniu na podstawie wzajemnych ustępstw. Trzy te państwa, o podobnej strukturze społecznej, gospodarczej i kulturalnej, mające bitne armie, które złączone, mogłyby skutecznie stawiać czoło Rosyi, gdyby się stała zaczepną — trzy te państwa, złączone ze sobą sojuszami lub unią — byłoby jednym z trwałych systemów nowego ładu. Stosunkowo nie duża ofiara ze strony Czechów, aby możliwą była

wspólna granica polsko-węgierska, stosunkowo nie wielka zmiana w twardych, nieublaganych planach koalicyi, a blok polsko-węgiersko-rumuński mógł być stać się rzeczywistością. Oczywiście, że blok ten miałby swoistą, dyktowaną warunkami jego bytu politykę. A polityka ta musiałaby być samodzielną polityką osób, prowadzących świadomie grę, a nie figur szachowych, posuwanych przez graczy. Przypisywane Węgrom germanofilstwo było jednym ze straszaków, którym straszono Polaków. Węgry nie poszłyby przeciwko Niemcom — mówiono. Tak, w interesie francuskim, czy angielskim, czy czeskim — nie; ale gdyby im szło o własną sprawę, o obrobnę warunków swego pełnego państwowego bytu, zagrożonego przez politykę Niemiec, to chyba nie mogłyby się wahać. Przecież ścisły sojusz z Polską, Węgry miałyby wszelkie realne powody do zmiany owych kanonów politycznych. Dziel powodu do tego nie mają”.

Wyjazd hr. Csekonic, nie może stać się istotnie finałem stosunków polsko-węgierskich. Niechaj on będzie raczej sygnalem ostrzegawczym.

Głosowania nad daniną -- nie było

Zakończenie dyskusyi dzisiaj. — Ustawa będzie przyjęta. — Rozstrzygnięcie w piątek lub sobotę.

Warszawa (tel. M.). Dyskusya szczegółowa nad projektem ustawy o daninie majątkowej toczy się drugi dzień i jeżeli nie zajdą jakieś nieprzewidziane trudności, zakończenia tej dyskusyi należy oczekiwać we środę. W tym też dniu rozpoczęło się przypuszczalnie głosowanie. Na ogół panuje w kołach poselskich przekonanie, że mimo znacznych różnic zdań między poszczególnymi frakcyami sejmowymi co do obciążania daniną pewnych warstw społeczeństwa, którą to różnicę zdań ujawniła w rażącej formie dyskusja szczegółowa, projekt komisji zostanie przez Sejm z pewnemi zmianami uchwalony. Prawdopodobnie nastąpi to dopiero około piątku lub soboty. Wobec tego, że konwent seniorów, ustalając kalendarz przedsięwziętych prac sejmowych, przewidział dla daniny tylko trzy dni a opracowanie tej sprawy pochłonie tydzień cały, tem samem kalendarz dalszych prac będzie musiał ulec pewnym modyfikacyom.

(Szczegółowy przebieg posiedzenia Sejmu podajemy na stronie 6. — Red.).

Zapomogi świąteczne dla urzędników

Warszawa (PAT). Rada ministrów na posiedzeniu dnia 12 b. m. uchwaliła wniosek o zapomogi świąteczne dla funkcjonarysz państwowych cywilnych oraz dla wojskowych. Poza tem wszyscy funkcjonarysze otrzymają jednolity dodatek rodzinny.

Następnie rada ministrów uchwaliła zwrócić się do Izby Stanów Zjednoczonych o odwiezienie do domów Hallerzyków, obywateli Stanów Zjednoczonych, okretami amerykańskimi. Przyjęto projekt ustawy o likwidacyi ministerstwa agraryzacyi z dniem 31 grudnia b. r. Według ustawy tej uprawnienia ministra agraryzacyi jako władzy administracyjnej, przechodzą z dniem 1 stycznia 1922 na ministra spraw wewnętrznych. Uchwalono wnioski prezesa głównego urzędu likwidacyjnego w sprawie zwolnienia od obowiązków zgłaszania do rejestracji majątków praw i interesów obywateli Rzeszy niemieckiej, pochodzących z terenu górnośląskiego, przyznanego osłabionym Polsce, lub należących do spółek, towarzystw i stowarzyszeń, zarządzanych albo kontraktowanych przez obywateli tych terenów, tudzież posiadających tam swoją siedzibę, a to

do czasu zawarcia umowy gospodarczej polsko-niemieckiej, dotyczącej Górnego Śląska. Uchwalono wniosek ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego w sprawie uposażenia profesorów teologicznych zakładów naukowych w Małopolsce. Postanowiono zwrócić się do komisji konstytucyjnej, aby odłożyła rozpatrywanie ustawy w sprawie samorządu wojewódzkiego aż do złożenia Sejmowi rządowego projektu ustawy w tej sprawie, co ma nastąpić po ferjach świątecznych. Dalej rada ministrów uchwaliła wniosek w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej dekretu z dnia 8 stycznia 1919 o postanowieniach karnych za przeciwdziałanie wyborom do Sejmu na ziemi, przyłączone do Rzeszy, na podstawie traktatu ryskiego. Wreszcie rada ministrów uchwaliła rozporządzenie w przedmiocie zakazu pędzenia napojów wysokich z pszenicy, żyta i ich przetworów, w bieżącej kampanii gorzelniczej, oraz rozporządzenie w przedmiocie wprowadzenia w życie niektórych postanowień ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Zagadkowe samobójstwo sowieckiego dygnitarza

Warszawa (tel. M.). Nadeszła tu z Moskwy wiadomość, że komendant lokalu polskiej komisji repatriacyjnej w Moskwie z ramienia rządu sowieckiego, Wiształow popełnił samobójstwo. Krążą pogłoski, że samobójstwo to znajdowało

się w związku z zamordowaniem członka poselstwa polskiego, Frączkiewicza. Wiształow miał u siebie klucz od mieszkania s. p. Frączkiewicza.

Nowe aresztowania spiskowców ruskich

Lwów. (Tel. wł.) Przez kilka dni policja lwowska miała znów wiele do czynienia z Rusinami. W chwili gdy w szkole imienia Szewczenki odbywały się tajne wykłady rzekomego uniwersytetu ukraińskiego, wkroczyła policja do gmachu i przeprowadziła ścisłą rewizję wszystkich obecnych „sluchaczy” i „profesorów”. Wylegitymowano i spisano nazwiska obecnych. Taką samą rewizję odbyła się w „ukraińskim domu akademickim”. Aresztowano Ołępa Kowarskiego, Kochanowską, Werchanowską, Olę Polańską i nauczycielkę Bilagan. Wszystkich odstawiono do aresztów policyjnych. W związku

z tą sprawą przeprowadzono szereg rewizyj u wybitnych osobistości, uprawiających politykę ukraińską, mianowicie u prof. dra Cyryla Studzińskiego, dra Iwana Bryka, dra Kijakiewicza i u kilku akademików. W czasie rewizji znaleziono wiele kompromitującego materiału, wskutek czego kilkanaście osób pociągniętych będzie do odpowiedzialności za uprawianie konspiracyj przeciw państwu polskiemu. Na podstawie uchwały izby radnej sądu karnego okręgowego adwokat dr Bałan aresztowany powtórnie został wypuszczony na wolną stopę.

Przygotowanie kadr sądowych dla G. Śląska

Katowice (PAT). Delegat ministerstwa sprawiedliwości, prezes sądu krajowego w Cieszynie, Dr. Bocheński, poinformował przedstawiciela Naczelnej Rady Ludowej o przygotowaniach w kierunku objęcia sądownictwa na Śląsku przez władze polskie i wyjaśnił, że zarząd wymiaru sprawiedliwości jest na tyle przygotowany, iż może objąć wkrótce swe funkcje. Przygotowanie odpowiednio kadr pośród rodowitych Górnolazaków oraz Ślązaków cieszyńskich, którym dano praktyczne przygotowanie na kursach specjalnych. Oprócz tego przydzielono około 50 wytrawnych sekretarzy z Małopolski, Pomorza i Poznańskiego. Co do sędziów, pomimo braku ich w innych dzielnicach Polski, udało się zebrać odpowiedni komplet i odpowiednio go obeznac z prawodawstwem niemieckim. Przewidywane jest utworzenie trzech sądów okręgowych, z których dotąd ziemskimi: w Katowicach, Królewskiej Hucie i Rybniku, ponadto ma być utworzony w Katowicach sąd apelacyjny dla całego województwa śląskiego. Jeden z wydziałów tego sądu będzie najwyższym trybunałem administracyjnym. Następnie p. Dr. Bocheński wyjaśnił, jakie projektowane są pechory sędziów i urzędników sądowych.

Wynik rokowań komisji ubezpieczeń

Katowice (PAT). Komunikat prasowy delegacji polskiej, Komisja dla ubezpieczeń społecznych po technicznych graniach debatach ustaliła zasadę, że wszystkie Kasy chorych, które znajdują się na polskiej części Górnego Śląska, stają się polskimi i przechodzą pod nadzór polskich władz.

W poniedziałek rozpoczęto obrady nad ubez-

pieczeniem od wypadków. W myśl decyzji Rady ambasadorów z dnia 20 października 1921, rząd polski stworzy w najbliższym czasie po przejęciu przez anej Polsce części Górnego Śląska, organy ubezpieczeń oraz jurysdykcji administracyjnej i prawnej, przeznaczonych specjalnie dla polskiej części Górnego Śląska. Decyzja ta przewiduje również specjalnie przy ubezpieczeniach górniczych utrzymanie wspólnych organów na lat 15.

Wynik rokowań komisji ubezpieczeń jest dla Polski korzystny. Daje bowiem polskiej części Górnego Śląska możność bezpośredniej władzy nad wszystkimi Kasami chorych. W uchwale podkomisji zastępowo również prawo do świadczeń ze strony kas dla osób, zamieszkałych w powiatach, przeciętych linią graniczną, co jest bardzo ważne dla ludności polskiej, znajdującej się po niemieckiej stronie Górnego Śląska, tudzież dla osób, które w razie wejścia w życie umowy gospodarczej znajdowałyby się w szpitalach lub lecznicach, położonych po obu stronach.

Prace komisji górnośląskich na ukończeniu

Katowice (PAT). Dowiadujemy się, że podkomisja kolejowa objędziała w dniu 13 b. m. stacje kolejowe w strefie granicznej. Jak słychać prace komisji kolejowej posunęły się tak daleko, że za kilka dni można oczekiwać ich ukończenia. Komisja dla spraw wodnych i elektryczności udała się dnia 13 b. m. do szybu „Adolf” w powiecie tarnogórskim. Prace komisji celprawdopodobnie ukończone zostaną 14 lub 15 grudnia.

sowieców, dotyczy nie tylko Chin, ale i Rosji. Nota sowiecka kończy się groźbą sowieców, że bolszewicy zastrzegają sobie zupełną swobodę działania i będą broniły swoich praw wszelkimi środkami.

szki armii Kołczaka. Trocki wzywa armię, by wytrwała, ponieważ dobra wola Rosji nie wystarczy do zapewnienia Rosji spokoju, skoro inne państwa tej woli nie posiadają.

wstańców okazują się zupełnie jasne, a mianowicie nie pochodzą na Moskwę i Kijów, lecz ząjęcie bogatych zbiorów, złożonych w głównych punktach, chcąc w ten sposób zniszczyć sowiety. Należy natychmiast rozwinąć antygeturową agację wśród kozaków, wprowadzić w szeregi armii bolszewickiej cięższy nastroj, rozniecać nienawiść do wrogów. Należy prowadzić agitację w tym kierunku aby bronić chlebowych punktów, gdyż od tego zależy istnienie republiki, rewolucji i 30 milionów głodujących nad Wołgą. Starać się dalej, aby zmniejszyć wrogi nastroj chłopów względem rządu sowieców i starać się przekonać chłopów, że każdy następny rząd może być tylko gorszy, gdyż oprócz chleba będą musieli zapłacić 30 miliardów w złocie carów i długów. Wogóle należy się starać o stworzenie nastroju przychylnego,

gdyż tylko w tych warunkach może wojsko walczyć. Podpisano: komendant 2 dywizji Wołkiewicz-Stankin. Za zgodność sekretarz: Araklitow.

„Wojonkow” 8 pułku 28 października 1921.

Gwałty bolszewickie na jeńcach polskich

Warszawa (PAT). Polski charge d'affaires w Moskwie złożył w komisariacie ludowym dla spraw zagranicznych dnia 4 grudnia szereg not w sprawie nadużyć i gwałtów, popełnianych przez wszechrosyjską Komisję nadzwyczajną dla walki z kontrrewolucją, sabotażem i spekulacją na osobach obywateli polskich. a dnia 5 b. m. notę werbalną w sprawie zmuszania przez władze wojskowe pierwszej armii konnej Budyennego jeńców wojskowych polskich do wstępowania do armii czerwonej.

Sensacyjny pojedynek w Warszawie

Redaktor Rzeczypospolitej ranny

Warszawa (tel. M.). Dzisiaj rano odbył się w mieście pojedynek na szable między połem Poniatowskim a redaktorem „Rzeczypospolitej” p. S. Rzetelskim. P. S. Rzetelski odniósł podobno lekką ranę. Pojedynek ten spowodowany był atakami „Rzeczypospolitej” w związku ze znanym zajściem w redakcji „Gazety Porannej”.

Komisariatem repatriacyjnym p. St. Grabski

Warszawa (tel. M.). Wskutek ostatnich skarg na komitet repatriacyjny i jego kierownika p. Korsaka, mianowany został komisariatem repatriacyjnym poseł Stanisław Grabski. Na czele zaś tej instytucji stanął wiceminister Simon. Minister Michałowski ma podobno repatriacji wyznaczyć znaczne kredyty.

Czy p. Kwapiński może być posełem?

Warszawa. (Tel. M.) W kołach socjalistycznych poselskich rozważają czy na miejsce posła Gęborka może wejść do Sejmu p. Kwapiński, ostatnio skazany na 3 lata więzienia za organ zwaną strażką policyjną. Na razie toczą się jeszcze pertraktacje z kandydatami, którzy znajdują się na tej samej liście przed p. Kwapińskim. W związku z tem koła zbliżone do sądu najwyższego wyjaśniają, że w razie rezygnacji posła Gęborka mandat ten nie mógłby przypaść p. Kwapińskiemu, a to z tej przyczyny że nazwisko „Kwapiński” jest pseudonimem, właściwie zaś nazwisko Kwapińskiego brzmi Holupko. Umieszczenie na liście wyborczej pseudonimu kwestionuje wogóle ważność oddanych głosów.

Polityka narodowościowa na kresach wschodnich

Warszawa. (Tel. M.) Odbyła się tu narada międzyministracyjna w sprawie ujednolicenia polityki narodowościowej na kresach wschodnich.

Uregulowanie województw zachodnich

Warszawa (PAT). Podkomisja konstytucyjna pod przewodnictwem posła Rataja obradowała nad podziałem województw zachodnich. Pomorza, Łódzkiego, Śląska, na okręgi wyborcze. Uchwalono według referatu posła Buzka podzielić Pomorze na 3 okręgi, każdy po 5 mandatów. Pomorze na 6 okręgów, z dodaniem liczby 30 posłów. Co do Śląska referent zaproponował podział części rolnej na 7, części przemysłowej na 10 mandatów. Poseł Dubajowicz zażądał podziału 13 mandatów na 2 okręgi pięciomandatowe. Decyzja zapadła na zebraniu następnym. Dyskusja nad podziałem Galicji Wschodniej nie ukończona.

Rokowania gółodarcze francusko-polskie

Warszawa (tel. M.). W Paryżu toczą się rokowania między Polską a Francją w sprawie zawarcia nowego układu finansowo-gospodarczego. Ze strony polskiej rokowania te prowadzi p. Zanajski.

Niemieca fałszywych banknotów 5-tysięcznych

Warszawa (tel. M.). Wobec pogłoszek, kolportowanych przez prasę w Warszawie o ukazaniu się fałszywych banknotów 5-tysięcznych, kół miarodajne informują, że wiadomości o ukazaniu się fałszywych banknotów nie potwierdził żaden fakt, a P. K. K. P. nie wykryła ani jednego banknotu 5-tysięcznego fałszywego.

Groźna nota sowieców do Waszyngtonu

Berlin (AW). Z Moskwy donoszą, że rząd sowiecki wystosował do Waszyngtonu bardzo ostre zastrzeżenie przeciwko postanowieniom, powziętym w Waszyngtonie odnośnie do kolei wschodnich w Chinach, ponieważ sprawa ta, zdaniem

Trocki „broni” republiki Dalekiego Wschodu

Moskwa (PAT). Wied. Biuro Kor. W rozkazie do armii Trocki zakomunikował, że republika Dalekiego Wschodu została zaatakowana przez generała Kappla, popieranego przez Japonię i przez re-

Potyczka oddziałów sowieckich z finlandzkimi

Ryga. (PAT). Na granicy rosyjsko-finlandzkiej odbyła się potyczka oddziałów granicznych sowieckich z finlandzkimi.

Sowieci sprowadzili do Karelii pulki z Uralu i Syberyi zachodniej. Nastroj wśród tych wojsk jest łchy. Wszystkie drobne oddziały sowieckie zostały zniszczone. Głównodowodzący Kamieniew uważa ruch karelski za robotę Sawinkowa.

Ciekawy dokument bolszewicki

Lwów. (Tel. wł.) Ukraińska „Trybuna” zamieszcza ciekawy dokument bolszewicki, który zabrali powstańcy po rozbiciu sztabu jednego z bolszewickich oddziałów. W dokumencie tym są następujące szczegóły: „Petlura ze swoimi bandami przeszedł od strony polskiej granicę pod miastem Skala i Husiatyn. Zamłary po-

Cieszyńskie przeciw ugodzie praskiej!

Fala protestów. — „Nie ratyfikować!” — Posłowie śląscy grożą opuszczeniem Sejmu.

Kraków, 14 grudnia.

(m-m) Warunki, na jakich zawartą została uгода polsko-czeska, a które nie uwzględniają najważniejszych interesów polskich, — wywołały w całym kraju żywe niezadowolenie. Łatwo zrozumiałym jest fakt, że na Śląsku Cieszyńskim jako na terytorium kresowym i najsilniej bezpośrednio zainteresowanym, wrażenie tej ugody było piorunujące. Donosiliśmy już niejednokrotnie o objawach protestu ze strony ludności śląskiej. Fala tych protestów nie tylko nie słabnie, ale w miarę, jak zbliża się termin ewentualnej ratyfikacji ugody, wzmacnia się — potężnie.

Onegdaj w Cieszynie, Skoczowie, Dziedzicach, Istebnej odbyły się wieca, przy udziale tysięcy ludu śląskiego, który jednomyślnie zaproteściował przeciwko krzywdzącej ugodzie polsko-czeskiej. Jeden z referentów w Cieszynie i Skoczowie, prof. Hayduk, w przemówieniu swoim stwierdził między innymi, że Czesi teraz już uważają Polskę na podstawie „ugody” za — kolonię swoją, za jakiś Kamerun i podzielili ją już

na okręgi, dla których powyznaczali osobne — czasowe dyrekcje gospodarczo-przemysłowe.

Posel Reger oświadczył, że poddaje się uchwałom zgromadzenia i gdyby Sejm ugodę Piltz-Benesz przyjął — to on, a zapewne i inni śląscy posłowie

SEJM OPUSZCZA Z PROTESTEM.

„Ale Sejm ugody nie zaratyfikuje, — oświadczył posel Reger.

W rezolucyi, uchwalonej jednomyślnie na wszystkich czterech wiecach, lud Śląska Cieszyńskiego protestuje przeciwko ratyfikowaniu ugody polsko-czeskiej, jako niekorzystnej dla Polski p-d względem politycznym i gospodarczym, oraz apeluje do rządu, Sejmu i całego społeczeństwa, aby nigdy nie uznawało zakonu polskiej ziemi i polskiego ludu przez Czechów.

Tęto głosu, rwącego się ze zranionego serca ludu śląskiego, nie wolno zlekceważyć naszym dyplomatom. Uгода polsko-czeska musi być poddana szczegółowej rewizyi, albowiem w takiej postaci, jak ją przedstawił p. Piltz, jest nie do przyjęcia!

Sekciarze amerykańscy w Polsce.

Propaganda kwaków ogarnęła Lubelskie i Siedleckie.

Kraków, 14 grudnia.

Jak donoszą do „Gazety Warszawskiej” z Drohiczyńska, ziemi Siedleckiej, w ostatnich czasach szerzy się tam agitacja religijna kwaków, powszechnie zwana sekta baptystów. Sekta ta za szczepioną została jeszcze przed wojną w gminie Chomskiej, przez imigrantów z Ameryki. Obecnie, skutkiem ożywienia się stosunków z kolonistami polskimi w Ameryce, ruch kwaków zaczyna zataczać coraz szersze kręgi. Misja amerykańskich siołarzyści przyjaćół pokoju dostarcza kwakrom pomocy materialnej, sprowadzając konie, wozy i t. d. Ta propaganda sekcia-

rzy amerykańskich szerzy się coraz bardziej, nie tylko w Drohiczyźnie, ale również w innych okolicach Polski, jak w Lublinie, Pruszkowie i t. d.

Z drugiej strony, — jak już wiadomo z poprzednich naszych doniesień, — w Małopolsce zachodniej szerzy się agitacja zwolenników biskupa Hodura z Ameryki, głowy t. zw. „kościół narodu”, który twierdzi w swym amerykańskim organie „Straż”, że ma już w Polsce 12.000 „wyznawców”. Tak więc sekciarstwo amerykańskie z różnymi prądami napływa do Polski i coraz bardziej się po niej rozszerza.

Walki Hiszpanów w Maroku.

(1.) Przed paru dniami przyniosły rozmaite agencje telegraficzne wiadomość o nowych, strasznych klęskach, jakie rzekomo mieli ponieść Hiszpanie w Maroku, o wymordowaniu tysięcy żołnierzy hiszpańskich, pojmaniu tysięcy jeńców przez wojska maurytańskie i t. d. Niektóre z pism krakowskich poświęciły nawet krwawej klęsce Hiszpanów wstępne artykuły. Tymcza-

sem — jak się okazuje — wiadomość, podana przez agencje telegraficzne, stanowiła spóźnioną, opartą była na szczegółach korespondencyjnych, nadesłanej paryskiemu „Journalowi” przez specjalnego sprawozdawcę z frontu afrykańskiego. Zanim korespondencyja ta dotarła do Paryża, upłynęło sporo czasu i stąd krwawe szczegóły wzięte za wiadomość „z ostatniej chwili”, odnoszą się do okresu z przed paru miesięcy, czego najlepszym dowodem jest fakt, iż korespondencyja ta wspomina o głównodowodzącym wojsk hiszpańskich, generała Sylwestro, który, — jak

wiadomo — od długiego już czasu godności tej nie piastuje, w obecnej chwili bowiem ormią hiszpańską dowodzi generał Berengner, który nawet w charakterze tym przybył przed paru dniami do Madrytu i przyjęty był na posłuchaniu u króla Alfonso XIII, prezydenta gabinetu Maura i ministra wojny La Cierna.

Wedle ostatnich wiadomości, wojska hiszpańskie posuwają się w Maroku stale naprzód. Oddział generała Cabanellasa zajął świeżo Zajo. Inny znów oddział wziął Ros-el-Gadul. Wszystkie te operacje prowadzone były z taką błyskawicą i szybkością, że nieprzyjaciół nie miał nawet czasu reagować, turbowany zresztą gwałtownie przez hiszpańskie samoloty i artylerię polową.

Całość armii hiszpańskiej, operującej w tej chwili w Afryce, pod komendą generała Berengnera, wynosi 140 tysięcy ludzi.

Warszawska Centrala filmowa

poszukuje na biuro

ubikacji o 1—3 pokoi

(ew. z kuchnią)

w okolicy Śródmieście

Zgłoszenie pod „Wysokie wynagrodzenie” do Administracji „Gonca Krakowskiego”.

Rendez-vous dla przejezdnych!

Restauracja Mieszczńska

KAROLA NIEDZIAŁKA

Kraków, Florjańska 19.

Bufet obfity. Wielki wybór trunków.

Kuchnia znana z dobroci. Piwo i Porter żywiecki.

Lokal otwarty do 1 w nocy.

KAWIARNIA I RESTAURACJA
GRAND HOTELU
po odnowieniu lokalu już otwarta!

OSTRZEZENIE

„Wschodnia Agencja Telegraficzna”

przestrzega przed nabyciem skradzionej

maszyny do pisania system „Underwood” typu Nr. 10 o 46 klawiszach,

zaopatrzonej Nr. fabryczn. 1,301,056.

Za odnalezienie maszyny Agencja wypłaci Rp. 50.000

Wystawa „Książka i oprawa”.

Odrodzenie polskiej książki.

Książka polska istotnie ciężko przechodziła koleje prawie przez cały czas wojny i lata powojenne. Ruch wydawniczy polski stanął podczas wojny tak gruntownie, że w dwóch latach bezpośrednio powojennych nawet nie ma setki trzeba było liczyć książki, wychodzące w Polsce. W parze z tem szło pogorszenie formy zewnętrznej książek, lichota papieru, niestaranność druku, niedbałość w zwracaniu i okładek, tak, że niektóre polskie wydawnictwa z lat 1918—1919 pod względem typograficznym składają się na nie bardzo zaszczytną kartę w dziejach naszego księgarstwa.

Obecnie już następuje zwrot ku lepszemu. „Odrodzenie książki” polskiej zaznacza się nie tylko pomnożeniem ilości wydawnictw, ale także polepszeniem ich jakości. Jest to naturalnym następstwem polepszenia się koniunktury księgarskiej i wydawniczej, którą przynosi ze sobą zjednoczona i odrodzona państwowo Polska. Przed wojną produkcja księgarska w poszczególnych zaborach skazana była przeważnie tylko na lokalne rynki zbytu, a ucisk polityczny i cenzuralny tamował ruch wydawniczy w niektórych kierunkach zupełnie. W dwóch zaborach — rosyjskim i austriackim — brakowało także zupełnie tak pożądanego konsumenta polskiej książki, jak polska szkoła. Zerwanie tych wszystkich więzów z przemysłu wydawniczego polskiego stawia przed nim ogromne perspektywy rozwoju.

Przemysł ten już zaczyna ze swej swobody i ze swych możliwości rozwojowych korzystać. Wiadomo to przedewszystkiem u tych wielkich firm, które jak np. Gebethner i Ska, już przed wojną

w swej ekspansji ogarnęły wszystkie dzielnice Polski. Firmy te — wśród których zresztą Gebethner i Ska nie jest jedyną, lecz kroczy na czele — rozwijają już teraz, pomimo niesprzyjających chwilowo koniunktur czysto gospodarczej natury, działalność zmierzającą ku „odrodzeniu książki” w Polsce we wszystkich kierunkach. Albowiem dla społeczeństw stojących już na tym stopniu kultury, co Polska, potrzebna jest nie tylko książka wogóle, lecz także książka dobrze i pięknie wydana, i w odpowiedniej oprawie, która stanowi niezbędne a harmonijne książki dopełnienie.

Pouczający pokaz, co można w tym kierunku już teraz w naszych warunkach zrobić, urządziła firma Gebethner, w połączeniu ze znaną introligatorską firmą Jahody, na skromną, z szatnią, w niejskim Muzeum przemysłowym przy ul. Smoleńskiej, pod nazwą „Książka i oprawa”. Wystawa ta, otwarta przed kilku dniami, była dla miłośników książki prawdziwym małym świętem. Odzwyczajeni już przez kilku lat odczekiwania książek polskich w jako tako estetycznej szacie, mieli oni niezaprzeczoną przyjemność w oglądaniu szeregu nowych wydawnictw dokonanych z uwzględnieniem wymagań sztuki księgarskiej, a nadto artystycznie oprawionych.

Nowość wśród wystawionych opraw stanowiło użycie do nich materij z motywami dekoracyjnymi, wykonanymi metodą „batikowej”. Podczas gdy dawne ozdobne oprawy, dla których materiał podstawowy stanowiła różnie wyprawiona skóra z wyciskami, złoceniami, pozostają nadal niezaprzeczalnie jako okładki do dzieł „nowożytnych” i bibliotek „solidnych” — oprawy „batikowe” wykonane na lekkich płótnach i jedwabach ze swymi fantastycznym rysunkiem i ściszoną harmonizacją kolorów użytych przeważnie w „północnych” harmonizują doskonale z poezjami, powieściami, wogóle z dziełami, w których wyobraźnia gra prze-

ważną rolę. Nie jest to naturalnie żaden karoza, ale niewątpliwie „batikowe” oprawy staną się poszukiwane do małych „ulubionych” książeczek, często czytanych i często niesystematycznie porzucanych. Zresztą różnorodność i piękność „batików” go ornamentowego motywu „batików” pozwala zastosować tę oprawę także np. do książek przyrodniczych. Bardzo piękne też daje rezultaty zastosowanie do opraw papier tłoczony w motywy dekoracyjne we własnych zakładach Jahody za pomocą „klisz” drewnianych lub z linoleum.

Obok szeregu wydawnictw ozdobnych Gebethnera zwraca także na wystawie uwagę ciekawy zbiór Jurystowskiego ozdobnych okładek tytułowych do książek. Zbiór ten kilkunast dzieł sztuki — gdyż wiele z okładek stanowi bezwarunkowo na to miasto — stanowi chlubne świadectwo dla artystów polskich, którzy do tych okładek dali pomysły i dla sztuki typograficznej polskiej, która te pomysły wykonała, oraz jednocześnie tworzy jakby artystyczne archiwum naszej kultury wydawniczej w ciągu lat kilkudziesięciu.

Opuszcza się tę wystawę z miłym przeświadczeniem, że już ten „na początek” bardzo zresztą poważny, dla „odrodzenia książki” w Polsce robi i że jeszcze więcej — zrobić się może. Tylko niech się trochę poprawią warunki. Niech minie przesilenie gospodarcze, które teraz wszystkim większym poczynaniom staje na przeszkodzie. A przede wszystkim niech zarówno rząd nasz jak społeczeństwo przeniknie się przekonaniem, że organizacja produkcji umysłowej jest jednym z najważniejszych zadań naszych nie tylko kulturalnych ale także ekonomicznych, że książka polska nie jest luksusem zbytkiem, bez którego się nie można obejść, lecz jednym z zasadniczych składników organizacji życia społecznego.

St. Mróz.

— 000 —

W poszukiwaniu za złodziejką dzieci.

Paryż, 12 grudnia.

(1.) Policja paryska prowadzi energicznie śledztwo w sprawie tajemniczego zniknięcia w przeciągu dwu tygodni dwójga niemowląt, którą opisywaliśmy szczegółowo przed paru dniami. Do tej pory jednak nie zdołano natrafić ani na ślad tajemniczej pielęgniarki szpitalnej, ani na ślad elegancki, która zgodzwszy manikę w biurze, powiozła ją autem do lekarza i w drodze porwała jej dziecko.

W każdym razie nabrano przeświadczenia, że obu tych kobiet niemożna identyfikować z panią, która przed pewnym czasem odwiedzała rozmaite położne w dzielnicy Montmartre'u w poszukiwaniu matki, któraaby zgodziła się odstąpić jej swe dziecko. Kobieta ta powołana na policję złożyła następujące oświadczenie:

— Mam dwu przyjaciół bardzo bogatych, z którymi łączę mnie od dawna bliskie stosunki. Żaden z nich wprawdzie nie wie nic o istnieniu drugiego, lecz obaj, jakby się umówili, byli już bliscy zerwania ze mną. Wyczuwając to, pozmizgałam plan: należało, aby obaj uwierzyli, iż zostaną niebawem matką. Tak też stało się w istocie: uwierzyli i zrezygnowali z zerwania ze mną stosunków. Ponieważ musiałam doprowadzić komedię do końca, za pośrednictwem pewnej położnej weszłam w kontakt z jedną młodą matką, która za zapłatą 60.000 franków zgodziła się odstąpić mi swe dziecko. I jeden i drugi mój przyjaciel uwierzył, iż jest ojcem dziecka i w ten sposób zachowałam obu.

Indagowana z kolei matka sprzedanego dziecka oświadczyła:

— Wahałam się długo, zanim zdecydowałam się na rozstanie z dzieckiem, lecz wkońcu ustąpiłam zachęcom zaofiarowaną znaczłą sumą pieniężną i obietnicą, że dziecko będzie wychowywane w dostatku, i że mi je potem oddadzą.

W celu pochwycenia nici, wiedzących do wykrycia złodziejek dzieci policja paryska ogłosiła afisz we wszystkich garażach Paryża i przed miastem, aby zwrócić uwagę szofera, który wioził rzekomą panią Norgen wraz z mamką i jej dzieckiem do lekarza na ul. Rivoli. Ogłoszenie

to nie pozostało bez skutku: oto zjawił się w policji szofer niejaki Ledeme, który przypomina sobie, że po południu 2 b. m. zawołany na placu Clitly przez jakąś młodą panią powiozł ją, służącą i dziecko na ulicę Rivoli. Gdy zatrzymali się przed domem, w którym mieszka lekarz, służąca wysiadłszy poszła na górę, pani zaś została w aucie z dzieckiem i natychmiast dała mu rozkaz jechania na dworzec Północny. Co się dalej stało, nie wie.

Na tem kończą się dotychczasowe wyniki śledztwa.

Tajemnicza ta sprawa, emocjonująca w chwili obecnej cały Paryż, przypomina zabawną historię z przed lat kilkunastu... „Matin” paryski drukował wówczas w swym odcinku fejetonowym powieść pod tytułem: „Kradną dzieci w Paryżu”. Sprawa była przedstawiona tak realistycznie, iż zdawało się, zdarzyła się wczoraj... Codziennie ogłaszano sprawozdania reporterów, śledzących wraz z policją porwanie śledmiorga dzieci. Rzecz była tak ludzaco prawdziwa, iż aż do końca powieści byli czytelnicy, którzy wierzyli świącie w prawdę tej literackiej historii, mimo, że z góry ogromne afisze dawały zapowiedź tej powieści, mimo, że drukowano ją w odcinku fejetonowym zawsze z nagłówkiem: „Roman”. Jeszcze w miesiąc po ukończeniu druku powieści autor, Ludwik Forest, otrzymywał stale dziesiątki listów, wskazujących na ślady ewentualnych zbrodniarzy, oskarżających rozmaitych żydów o porwanie dzieci w celu fabrykowania mac itd. Matki paryskie odbyły specjalny meeting dla zaprzeczenia przeciwko młodostwu policji, która nie jest w stanie wyśledzić zbrodniarza, pewna zaś kobieta tak przejęła się realistycznymi opisami powieści, iż w obawie, by jedyne jej dziecko nie wpadło w szpony złodziei, rzuciła je z okna na bruk, gdzie poniosło śmierć na miejscu.

Nerwy publiczności czytającej uodporniły się w czasie wojny, do tej pory bowiem opisy rzeczywistych kradzieży dzieci nie powiścowych, nie wywołały takich jaskrawych efektów.

KI EMATO GRAF.

„Nomen-tortura”.

Czy nie nomenklatura?... Stanowczo nie! Mówimy wyraźnie: nomen-tortura: zabici fonetyczne, mające na celu męczenie słuchu.

Wprawdzie mamy i inne sposoby znęcania się nad tym szlachetnym zmysłem, jak fortepian z zastosowaniem pięciopalcowych ćwiczeń Luetschga, gramofony z „Jesca”, drzwi skrzypiące w zawiasach, operetkę z polskim kompozytorem, lokomotywy z gwizdawką, skrzypiące łóżka, historyczne żony itp.

Do rzędu wymyślnych tortur słuchowych przyszedł w ostatnich czasach nowy piękny rodzaj.

Jak się to robi?

Bierze się kilka najdewinniejszych wyrazów jak np. nafta, olej, auto, bank, Ameryka, Polska, itp. Szarpie się je, obcina, kaleczy, a potem zszywa do kupy i każe przeczytać równocześnie.

Efekt nierównany — efekt podwójny, bo „nowostworzony” wyraz rani nie tylko rozdzwiekłym nerwy słuchowe, ale także świdruje mózg równocześnie.

Spróbujmy!... (Prosimy o wytrzymałość!)

Naftolej... Spedopol... — (no można wytrzymać!)

Elektrotypienopapier — (Daj pan pokój!)

Figurmakbank!... (Litości!)

Kakauerzarnogield!... (Dość trudno wytrzymać!)

Otoż mieć małą próbkę — waszych słabych nerwów! A co powiedzielibyście dopiero, gdyby Wam zabrałono „Kurmasłoseretarg” lub „Dajno-tajnsłogówk-central”?

Cóż, to wszystko ma za znaczenie?

Są to skrócone, ściągnięte z kilku w jeden wyraz — nazwy instytucji i firm.

Skrócenia, które przypominają gilotynę skracającą człowieka o głowę.

Ściągnięcia mające coś wspólnego z „ciąganiem” — przez Siłków na Fzłim Zechodzie. Nowy ten dział gramatyki-zawzięczony, jak zresztą wszystkie pozytywne rzeczy owej wielkiej instytucji, której skrócenie-ściągnięcie nazwa brzmi: „Emowo-ni-uko-central”.

Chwila bieżąca.

Kalendarzyk:

Izydora

Wschód słońca: 8:51

Zachód słońca: 4:58

Długość dnia: 8:07

Sroda

14

Grudnia

TEATR IM. J. SŁOWACKIEGO.

Sroda: „Klatwa”.
Czwartek: „Klatwa”.
Piątek: „Klatwa”.
Sobota: „Straszne dzieci”.

TEATR NA I OFERTKA

Sroda: „Cavalier Rusticana” i „Pałac”.

OPERA NOWOSŁ

Sroda: „Hiszpański słowik”.
Czwartek: „Hiszpański słowik”.
Piątek: „Hiszpański słowik”.
Sobota: „Hiszpański słowik”.

WYKŁADY ZWIĄZKU LITERATÓW W DOMU ARTYSTÓW (PLAC ŚW. DUCHA).

Sroda, prof. Ludwik Skoczylas: „Współczesna unia słowic francuska” część II. (dokonczanie).

KOLLEGIUM WYKŁADÓW NAUKOWYCH, RYNEK GŁÓWNY, LINIA A—P. 39

Czwartek, dr Adolf Klesk: „Postać człowieka”.

Echa nadużyć defenzywy w Sosnowcu.

Sprawa defenzywy sosnowieckiej, oskarżonej o ciężkie nadużycia, których dopuszczono się na szeregu aresztowanych — doszła obecnie do punktu kulminacyjnego. Na Górnym Śląsku wyjechała miśszana komisja polsko-francuska celem zbioru tych nadużyć, a kierownika defenzywy sędziwieckiej por. Korniana osadzono w więzieniu wojskowym w Warszawie.

Jak wiadomo defenzywa sosnowiecka pod kierownictwem por. Korniana zwabiła na podstawie donosów podejrzanych indywidualów — różne osoby z G. Śląska i po aresztowaniu pastwiła się nad nimi, katując straszliwie aresztowanych.

Kerman odmawia wszelkich zeznań. Prosił jego o wypuszczenia na wolną stopę sąd wojskowy odrzucił.

— 000 —

Koniec paska spirytusowego.

Ministerstwo skarbu wydało świeżo rozporządzenie wykonawcze do ustawy o zawieszeniu monopolu wódczanego, które kładzie koniec bezzałowi i nadużyciom w handlu spirytusowym.

Do tej pory spytus dostawał się w ręce niepowołanych handlarzy, którzy zamiast użyć go do celów określonych i dzwolenych, uprawiali nim pasek. Według tego rozporządzenia ciemne wino rafineriom dostarczać spirytus tylko do winnych składów i do fabryk wódek. Wszystkim innym

Landru korespondentem całego świata...

Paryż, 12 grudnia.

(1.) W szarej swej celi więziennej bohater z Gambais otrzymuje codziennie rano ogromnie liczną korespondencję... Są to listy z Paryża, z prowincji, a nawet z zagranicy, listy od rozmaitego rodzaju osób, od mężczyzn i kobiet, pisane piórem wprawno, wyrobionem, na kolorowych, wonnych od perfum papierach, to zmów gryzmołone koszlawem literami na zwykłych, białych liniowanych kartkach, świadczące o autorkach ze sfer niższych, niezbyt obznajomionych ze sztuką pisaną...

Naogół listy te są

WYRAZEM PODZIWIU, ECHEM LITOŚCI

i współczucia dla mordercy samotnych wdów i rozwódek...

Oto niektóre ustępy z korespondencji, która jest okrasą więziennej szarzyzny skazańca:

Jakiś mieszkaniec miejscowości Mont-pont-sur-l'Isle nadesłał Landru'emu list-memoriał, obejmujący ni mniej ni więcej tylko dwadzieścia sześć arkuszy papieru ministerialnego.

— Nie dyskutuję nad tem, pisze autor listu czy popełnił pan zarzucane mu zbrodnie, czy nie. Sam pan wie o tem najlepiej. Lecz nie o to tu chodzi. Rzecz zasadnicza w tem, że mojem zdaniem

MOŻE PAN BYĆ OCALONY!

I piszący stawia następującą „tęzę wyzwolenia”: Jeżeli będzie omawiany raz jeszcze werdykt, zaciemniony rozmaitemi omyłkami, jeżeli zacnie się rewizja procesu, mogę pana zapewnienie o jednym: Niemożna przecież ukarać człowieka, który popełnił zbrodnie ponieważ materia, która tworzy cało, działała nie samodzielnie, lecz pod nakazem myśli, ducha...

Czy „genialna” ta teza ulżyła w czemkolwiek „mistycznej” duszy Sinobrodzkiego? trudno przypuścić.

Pewna Belgijka radzi skazańcowi odwołać się do łaski „Świętej Madonny, która jest jedyną adwokatką zdolną wygrać sprawę przed Wiekustym...”

Podobnie religijną radę i pociechę przynosi Sinobrodemu karta korespondencyjna z Belfastu, której tekst w języku angielskim brzmi:

„Bóg tak bardzo ukochał ludzi, iż po to zesłał na ziemię Swego Jedyne-go Syna, aby ten, kto w Niego wierzy nie zginął, lecz posiadał żywot wiekisty...”

Karta ta zaadresowana do pana Landru, Francya, Więzienie w Wersalu” nosi następujący podpis:

„KTOŚ, KTO MA DLA PANA ŻYWA SYMPATYĘ...”

Odbieranie korespondencji to jedyne... jasne chwile skazańca, który w dalszym ciągu zachowuje tę samą pozorną obojętność i upartą milczenie, co w pierwszym dniu po wyroku. Landru nie opuszcza prawie łóżka; pożywienie jego składa się stale wadłe recepty i karskiej: z beczki i kawałka sera na obiad z jaj i sera na kolację. Landru nie chce odbywać przechadzki po więziennym podwórzu, a odmawia swa miotywaile zły: stanem zdrowia; słotnie bardzo jest osłabiony, czując po celi ledwie wleczący nogami.

Na własne żądanie przywdział skazańca

STRÓJ WIEZIENNY

wobec zniszczenia prywatnego swego ubrania. Nowy ten kostium nie wywarł zresztą na nim żadnego wrażenia, nie jest mu bowiem obcy z czasu dawnych pobytów w rozmaitych więzieniach. W ostatnich dniach zażądał Landru, by mu dano do przeglądnięcia pewne akta dotyczące jego procesu. Przerzucił je niedbale, poczem znówu przybrał stałą swą pozycję: leży na łóżku z zamkniętymi oczyma, jakby w półśnie... Wobec dozorców więziennych zachowuje się ogromnie uprzejmie, choć przeważnie milcząc. Do tej pory skazańca nie odwiedził nikt oprócz jego obrońców i lekarza więziennego, który przyszedł zbadać stan jego zdrowia.

Nie zapominajmy o Jaworzynie!

handlującym, przede wszystkim zaś szynkarzom, wolno sprzedawać spirytus tylko w stanie prze-robionym, w postaci wódek lub likierów i to w opiczetowanych fiaskach; nie wolno już srowu- dzać wódek np. w beczułkach.

Skarb na cmentarzu.

W Bygoszczy przeszedł na katolicyzm Rosy-ania b. żołnierz armii rosyjskiej. W parę dni po przyjęciu chrztu zeznał on przed księdzem X., iż cofając się w 1915 r. armia rosyjska zakopała na cmentarzu w Ostrolęce 100.000 rubli w złocie.

Więść szybko przeniknęła do okolicznej lud-ności, która licznie zjawiała się na cmentarzu z łopatami i innymi narzędziami, aby na własną rękę szukać owych 100.000 rb.

Cała Ostrolęka szuka obecnie owego skarbu — na razie niewiadomo z jakim skutkiem.

Projekt rozbudowy Krakowa.

(t) Wczoraj odbyło się w magistracie posiedzenie sekcji ekonomicznej i skarbowej oraz sekcji gruntowej.

Na porządku dziennym była sprawa nabycia dla gminy gruntów potrzebnych na rozszerzenie miasta i na cele mieszkalne.

Wiceprez. Wielgus w obszernym referacie przed- stawił program gminy na najbliższy okres czasu, odnośnie do kwestii gruntowej i mieszkaniowej a następnie przedstawił wnioski, zmierzające do przekazania na rzecz miasta gruntów państwowych oraz do wykupu ewentualnie w drodze przymuso- wej kilka obszarów gruntowych na kolonie mie- szkaniowe dla rzemieślników, rzemieślników i roko- tników. Po dyskusji obecni przyjęli jednomyślnie program miasta. Dla uniknięcia pewnych kwestii natury formalnej i prawnej uchwalono jeszcze co do pewnych szczegółów zasięgnąć opinii sekcji prawniczej rady miejskiej.

O rozsadzie dla zdehabilitowanych oficerów.

Sprawa zatrudnienia znacznej liczby zdehabili- zowanych oficerów rezerwy, którzy poświęcając ostatnie lata obronie i ustaleniu granic Ojczyzny, obecnie zdobywać muszą warzaty pracy w zawo- dach cywilnych — była przedmiotem wczorajszej konferencji w biurze wojewody dra Galeckiego. W obradach wzięli udział naczelnicy władz, przeo- stawiciele wojskowości, banków, kupiectwa, przeo- mysłu i handlu. Po zagojeniu zebrań przez p. wojewodę i złożeniu sprawozdania przez przeo- stawiciela ekspozytury pomocy dla zdehabilito- wanych oficerów o stanie agend pośrednictwa w tym kierunku, wywodziła się ożywiona, rzeczowa dyskusja. Rezultatem jej było wyrażenie przez reprezentantów władz i instytucji gotowości nada- nia posad kandydatom wedle ich fachowych kwa- lifikacji.

Rozwinięciem rozpoczętej akcji zajmie się pan wojewoda i ekspozytura pomocy dla zdehabilito- wanych oficerów w Krakowie ul. Podzamcze 30.

Nowi radcy Izby handlowej.

Jak to już na innem miejscu zaznaczyliśmy za- mianowała krakowska Izba handlowa i przemy- słowa 42 członków do radców z pośród przedsta- wicieli przemysłu, handlu i rzemiosła. Nominacja nastąpiła w porozumieniu z interesowanymi zwią- zkami zawodowymi. Obecnie więc reprezentowane są w Izbie wszystkie sfery świata gospodarczego.

Członkami doradcami mianowani zostali: inż. Al. Adelnann, radca w Krakowie; W. Anzys, wła- ściel drukarni w Krakowie; Z. Androski, właście- ciel cukierni w Rzeszowie; J. Armolowicz, dyrektor Pol. Banku Kraj. w Krakowie; dr T. Bednarski dyr. Pol. Tow. handl. w Krakowie; inż. Deobniak Franciszek, prof. Akademii Górniczej w Krakowie; M. Dorojecki dyr. Zakładów Gór. w Sierszy; I. Ehrenpreis przemysłowiec, radca m. w Krakowie; S. A. Filippi, dyr. Pol. Banku Przem. w Krakowie; M. Friedman współwłaściciel cegielni i młyn w Wieliczce; dr J. Fussmann finansista w Krakowie; B. Gross, zawiadowca firmy „Pronta” w Krakowie; K. Hechter przemysłowiec w Krakowie; L. Horo- witz zawiadowca firmy „Mundus” w Krakowie; S. Iglicki właściciel fabryki mebli w Krakowie; L. Kanarek przemysłowiec w Krakowie; P. Koso- budzki przemysłowiec radca m. w Krakowie; inż. P. Król przemysłowiec w Krakowie; A. Lewalski naczelnik dyrektor fabryki maszyn i wagonów L. Zieleniewski w Krakowie; dr A. Macharski kupiec w Krakowie; dr I. Mahler kupiec w Krakowie; J. Messar kupiec w Krakowie; dr I. Merz radca m. w Krakowie; ks. K. Mikucki radca m. w Krakowie; A. Neumann przemysłowiec w Białej; dr Wł. Nieć starszy kongregacji kupieckiej w Krakowie; S. Nowakowski aptekarz w Nowym Sączu, dr Fr. Paszko-owski naczelnik dyrektor Tow. Wzaj. Ubezpie- w Krakowie; N. Perlberger przemysłowiec w Kra- kowie; St. Porębski kupiec w Krakowie; L. Reck przedsiębiorca budowlany w Krakowie; H. Schen- ker kupiec, radca m. w Krakowie; J. Schiller dyr. sprowadzający miast w Krakowie; H. Seidenfrau dyr. S. A. „Krakus” w Podgórzu; S. Spira kupiec w Krakowie; J. Steinberg przemysłowiec w Kra- kowie; A. Steiner dyr. S. A. „Impex” w Krakowie; inż. K. Szancer współwłaściciel młyna parowego w Tarnowie; H. Unzer dyr. Banku Malarstewo- w Krakowie; W. Wajda radca m. w Krakowie i B. Walsberg kupiec w Krakowie.

160 milionów w palcie.

Aresztowanie niebezpiecznego spekulanta. — Ogniskiem spekulacji krakowska czarna giełda.

Przed kilku dniami donieśliśmy o przytrzyma- niu w Chizanowie spekulanta Wolfa Kempiera, przy którym znaleziono przeszło 7 kilogramów srebrnych monet, sprytnie ukrytych w spod- niach.

Jak się dowiadujemy w związku ze sprawą Kempiera aresztowano jednego z jego współni- ków nazwiskiem Samuel Schwartz, kupca wie- deńskiego, który od kilku już miesięcy trudnił się skupianiem srebrnych monet austriac- kich, celem wywozu ich zagranicę.

Schwartz aresztowano w Chizanowie, gdzie zamierzał właśnie zrobić postój w swej podróży, celem porozumienia się ze współnikiem, Kemp- lerem.

Podczas śledztwa stwierdzono, że Schwartz trudnił się również spekulacją obcemi waluta- mi. Przy aresztowaniu znaleziono 40.000 dola- rów, 345.000 koron czeskich oraz 93.000 marek niemieckich (co wynosi łącznie około 160 milionów marek pol.), przyczem okazało się, że Schwartz przewoził te waluty w swoim palcie, które nie- miał całe było wywołane banknotami.

Między innemi ustalono, że Schwartz był w porozumieniu z całą organizacją spekulantów, grupujących się okoł krakowskiej czarnej gieł- dy, którzy posiadają specjalną nawet służbę ku- rierską. Jednym z głównych potentatów tej or- ganizacji (w znaczeniu finansowym) był wła- śnie aresztowany Schwartz, którego osadzono w więzieniach.

Aresztowanie Schwartz wywarło bardzo de- prymujące wrażenie na większości spekulantów giełdowych, z których kilku skutkiem ujęcia swego współnika poniosło wielkie straty.

Zycie dla matki.

Tragiczna śmierć 12-letniego chłopca.

(t) Wczoraj w godzinach rannych ulicami, wio- dącymi w stronę cmentarza rakowickiego szła nieduża gromadka ludzi wiejskich. Wypierdza- ła ją fura, na której wpuszczona w siano leżała mała trumienka obsypana kwiatami. Niewielki ten orszak wywarł nadzwyczaj smutne wraże- nie. W trumnie spoczywało ciało 12-letniego chłopca z przedmieścia Krakowa.

Noc z 11 na 12 bm. była dla zmarłego chłop- czyka ostatnią. Wypędziła go z domu późna nośa napla choroba matki. Jako najstarszego

z dzieci wysłano po lekarstwo do miasta. Niedo- stateczne ubranie pedził co żywo przy wzmaga- jącym się mrozie, smagany lodowatymi podmu- chami wichru. W powrotnej drodze nie wytrzy- mały siły wąskiego organzmu — upadł na zie- mię, by więcej nie powstać. Rano następnego dnia znaleziono go na ulicy zamrażniętego, trzy- mającego kurczowo w zeszywniałych rączkach fiaskę z lekarstwem.

Biedny chłopczyka oddał życie dla matki.

Dziecko w płomieniach.

Bojowanie dwóch strażaków.

Onegdaj w Warszawie, w domu l. 5 przy ul. Ogrodowej, w mieszkaniu Hickera na I. piętrze od frontu, z niewiadomej przyczyny, wybuchł pożar podczas nieobecności domowników.

W jednym z pokoi, zajmowanym przez sub- lokatorkę Hickera, Eleonorę Gestową, znajdo- wało się śpiące dziecko, 2-letni Paweł Gest. Po- nieważ pokój ten był odcięty pożarem i dostęp do niego był wręcz niemożliwy, z powodu bu- chających płomieni i gęstego dymu, nikt z do- mowników ani sąsiadów nie miał odwagi rzucić się w płomień, celem wyratowania dziecka.

Na miejsce przybył mirowski oddział straży

ogniowej, który zajął się akcją ratunkową. Po przystawionej do balkonu drabinie weszli z na- żażeniem własnego życia strażacy: Zieliński i Grabowski i wśród płomieni i dymu dotarli do pokoju Gestowej.

Zieliński schwycił dziecko, leżące nieprzytom- ne na podłodze i szczęśliwie zniósł je na ulicę. Lekarz Pogotowia doprowadził uratowane dzie- cko do przytomności.

Pożar ugaszono. Straty w spalonych i zniszczo- nych meblach właściciela mieszkania i subloka- tora obliczają na 2 miliony marek.

Aresztowanie morderców dziennikarza w Warszawie.

Z Warszawy donoszą o aresztowaniu morder- ców współpracownika „Kuryera Warszawskie- go”, ś. p. Soweryna Redlicha. Blond włos, znale- ziony w ustach trupa, był tą nitką, która dopro- wadziła do pojmania zbrodniarzy.

W Sosnowcu przyaresztowano kobietę i mę- czyznę, którzy według wszelkich poszlak zamor- dowali Redlicha. Parę tę przewieziono do War- szawy, celem udowodnienia zbrodni, której się zapisała.

Policya warszawska przeprowadza obecnie da- ktyloskopijne badania. Nazwiska aresztowanych trzymać są w tajemnicy. Jedno z pism warsza- wskich podaje jednakowoż opis ich powierzchow- ności.

Ona — 30-letnia blondynka, nie tyle piękna,

ile pociągająca swoją zmysłowością, malującą się na jej twarzy.

On — typ Pochronia. Wysoki, szczupły, brunet. Był dawniej konduktorem wagonów sypial- nych.

Stwierdzono, iż w towarzystwie aresztowanej kobiety widziano Redlicha często w ostatnich dniach przed jego śmiercią, oraz skonstatowano, że była ona u niego krytycznego dnia rano.

Kolor włosów zgadza się najzupełniej.

Policya warszawska ma stać owo więcej szczęścia przy wykrywaniu zbrodniarzy, aniżeli krakowska. Jakoś bowiem udaje się jej w prze- ważnej ilości wypadków przychwycić sprawców zbrodniczego czynu, podczas gdy mordercy Zah- nów i Sierna bujają sobie swobodnie po świecie.

Rozstrzelanie okrutnych rabusiów.

Przed paru dniami wyrokano w Łodzi dwa wyroki śmierci na bandytach Sitku i Pietrasiku.

Obydwaj oni, oskarżeni wspólnie z trzecim ban- dytą, niejakiem „Karolem”, wtargnęli w Zdun- skiej Woli do mieszkania pewnego tkacza, ucho- dzącego za miejscowego bogacza. Bandyci byli uzbrojeni w granaty ręczne i rewolwery. W mie- szkaniu znajdowały się cztery osoby: tkacz ze- żoną i dwie młode dziewczyny, krewne gospodar- zy.

Napaściny steroryzowali wszystkich i powia- zali, — poczem przez trzy godziny swobodnie gospodarowali w mieszkaniu, zabierając co się- dalo. Okrucieństwo swoje posunęli do tego stop- nia, że i z tej chorej żony tkacza wy- łamali z ust zioła szczękę.

Sitka i Pietrasika aresztowano krótko po do- konanym napadzie. „Karol” zbiegł, jednak został i on już ujęty w Kaliszu.

Skazani przyjęli wyrok obojętnie — a nawet po ogłoszeniu go przyznali się jeszcze do szere- gu dokonanych i planowanych zbrodni. Zimną krew zachowali aż do chwili egzekucji, — a je- den z nich, stojąc już pod słupkiem, prosił o papierosa.

Dzieje bandyty.

Policyi łódzkiej udało się przychwycić znanego bandytę, Teodora Ptaszńskiego. Aresztowano go nie wiedząc, kto to jest. W drodze do komi- saryatu zaczął uciekać. W pościgu zraniono go dwoma kulami, które utkwily mu w głowie. —

Schwytany i doprowadzony do komisaryatu, przyznał się, że jest poszukiwanym przez władze bandytą Płasińskim.

Opowiedział on całą swoją przeszłość, z której wynika, że w roku 1919, wraz z innymi bandytami, dokonał napadu na dom młynarza Mirowskiego w Ziemiach pod Głównem, gdzie zamordowali młynarza i zrabowali większą sumę pieniędzy. Schwytani, zostali skazani przez warszawski sąd okręgowy na 12 lat ciężkiego więzienia. Osadzono ich w „Pawiaku”, gdzie przebyli już 31 miesięcy. W ubiegłym miesiącu on, wraz z innymi „towarzyszami” uplanowali ucieczkę z „Pawiaku” i korzystając z tego, że byli zajęci w więzieniu przy robotach koszykarskich, w przeciągu całego miesiąca, wyłamali mur w ustępie, który graniczy z budynkiem prywatnym. W nocy 20 listopada przystąpiono do wykonania planu. Uciekło wówczas 7 bandytów. Płasiński udał się pieszko do Łodzi, skąd planował ułotnić się za granicę. Aresztowanie uniemożliwiło plan ucieczki.

Z TEATRU J. SŁOWACKIEGO. „Straszne dzieci”, z wielkim zaciekawieniem oczekiwaliśmy nowego dramatu K. Rostworowskiego wchodzi na scenę 17 bm. Nazwane przez autora „baiką” „Straszne dzieci” jednakże bajka dla dorosłych. Zupełnie nowy charakter widowiska pisarza wierszem, w którym autor zużytkuje najbardziej niezwykłe formy rymiczne wymagał długiego przygotowania które też osiągnęło wyjątkowo w naszych stosunkach liczbę prób. „Straszne dzieci” otrzymało nowe dekoracje pędzla Z. Wierciała i wspaniałe nowe kostiumy według projektów art. malarza I. Galla.

MIEJSKA TEATRA OPERA I OPERETKA. Wchodząca dziś na afisz opera Mascagniego „Cavaleria Rusticana” wprowadza do repertuaru jedną z najpopularniejszych i najsławniejszych oper. Wystąpią w niej pp. Zbigniewowa, Bodnicka, Jastrzebska, Mann i Kniaginia. Rozpoczyna „Pajace” z pp. Sępniewskim w roli Cania, Jastrzebska jako Nedda i Kniaginim w partii Tonio.

Z TEATRU „NOWOŚCI”. „Słowik Hiszpański” Filla odniósł pełny sukces artystyczny. Jako niepospolite dzieło operetkowe, wyróżniające się od dotychczasowych niebanalną treścią libretta oraz prześliczną muzyką. Wszyscy wykonawcy z p. Szymulską i Pietroniem na czele stworzyli wyborną kreację, a orkiestra pod batutą znanego muzyka M. Świążyńskiego stanęła na wysokości zadania. Płomom zaprezentowali z powodzeniem pp. Ujehi i Piłarski junior. Wspaniała oprawa sceniczna, zapewniła operetce stałe powodzenie. Niezwykła ozdoba jest balet „Andaluzyja i Torreador” w pieknym wykonaniu p. Nadziejdy i Cieśliskiego, oraz całego corps de balet. Operetka wypełni repertuar całego bieżącego tygodnia.

KONCERT STANISŁAWA KRUSZCZYŃSKIEGO światowej sławy śpiewaka, który odbędzie się w niedzielę 18 bm. w Starym Teatrze zapowiada się świetnie. Pokup na pozostałe jeszcze bilety w kasie zarządcy u Braci Lipskich, Sławkowska 8, jest bardzo ożywiony.

JÓZEF URSTEIN-PIKUŚ, który wystąpi u nas w dzień Sylwestra 31 bm. wywołał samą zapowiedź swego wiecezu tak wielkie zainteresowanie, że znaczna część biletów u Braci Lipskich, Sławkowska 8, wczoraj już rozsprzedano.

Z TEATRU „BAGATELA”. „Osiółkowi w złoty dano” premiera w teatrze „Bagatela” w czwartek R. Flers i Cailla et najmlsi autorowie francuscy przypomniał się znów w tej swojej znakomitej krotce w pełni niezrównanej wdzięku i ślicznym galickiego humoru.

ZEBRANIE OFICERÓW REZERWY. W sprawie „Związku zrzeszenia „acy” odbędzie się w dniu 16 bm. o godzinie 6 wieczór, w małej sali Kasy na oficerskiej ulicy Zybkiewicza, na które zaprasza się wszystkich Oficerów rezerwy i emerytów.

WIECZOR NOWEL Aleks. Jordana odbędzie się we czwartek 15 grudnia br. na Kursach Literackich o godz. 7 wieczór. Odczytane zostaną nowele: „Dziwny portret”, „Rycerz miłości” i „Papierowy pałac”.

(t) **CENA DEPUTATÓW ROBOTNICZYCH.** Prosząc pominięcie ogłoszenia cen deputatów robotniczych, obecnie wydawanych magistrat zawiadamia, że cena deputatów robotniczych pobieranych na legitymacje w sklepie Br. Mikołajewskich wynosi: cukru za 500 gr. 345 mk., chleba za 1 kg. 65 mk., maki za 1 kg. 100 mk., zaś Miel. biuro aprowizacyjne wydaje na przekazy biura kontrolnego dla zarządów fabryk i przedsiębiorstw cukier po 653 mk. za 1 kg., chleb po 60 mk. za 1 kg., a maki po 90 mk. za 1 kg.

(t) **KRADZIEŻ W PKKP.** Wczoraj rano Mikołaj Szeliga, wóchny głównego urzędu celnego miał polecenie złożyć w PKKP. 7431.234 mk. W czasie oddawania tych pieniędzy kasyerowi wspomnianej kasy, jakiś podejrzany osobnik wyrwał Szeligę paczkę banknotów pięciotysięcznych, zawierającą pół miliona marek poczem zbiegł.

(t) **UCIECZKA CHŁOPCA.** Do policy doniósł p. Maryan Hamerski, zam. w domu resursy przy ul. Wolskiej, że przed kilku dniami 17-letni jego syn Maryan zbiegł z domu rodzicielskiego zabierając 15.000 marek na drogę.

(t) **ZNOWU ZNIKNIĘCIE DZIEWCZYNEK.** Do policy doniósł p. Jadwiga Przybyłowiczowa zam. przy ul. Florjańskiej 3, że kuzynka jej 13-letnia Janina Stefanówna wydała się przed kilku dniami z domu i dotąd nie wróciła.

(t) **NIESZCZĘŚLIWY WYPADEK.** Wczoraj podczas przesuwania wagonów na stacji Podgórze Piaszów, wpadła pod koła robotnica nazwiskiem Duda i doznała licznych obrażeń na całym ciele. Zawiezł ją lekarz pogotowia stwierdził, że szanse ratunku są małe, załamanie podstawy czaszki. Po udzieleniu pierwszej pomocy, przewieziono ofiarę nieszczęśliwego wypadku do szpitala na oddział chirurgiczny w stanie groźnym.

Telegramy.

Szczegółowa debata nad daniną

Dyskusja poniedziałkowa

Warszawa (PAT) Na poniedziałkowym posiedzeniu sejmu przystąpiono do szczegółowej rozprawy nad daniną. Do art. I. pos. Diamand proponuje brzmienie artykułu następujące: Mocą niniejszej ustawy pobrana będzie nadzwyczajna danina.

Wiceminister skarbu Markowski, wyjaśnia, że nie da się ustalić, czy danina będzie służyła na utworzenie banku biletowego. W każdym razie pierwszym wynikiem osiągnięcia daniny będzie napływ pieniędzy do kasy, a pierwszym skutkiem tego zmniejszenie emisji biletów, co ułatwi sanację finansów. Mówca popiera brzmienie artykułu zaproponowane przez pos. Diamanda. Pos. Diamand stwierdza, że według projektu rządowego miała danina przynieść 108 miliardów, a według projektu komisji 79 miliardów. W sprawie art. II. pos. Diamand omawia swój wniosek zgłoszony imieniem mniejszości komisji, dotyczący opodatkowania biletów PKKP, stwierdzając, że nie zdziwieniem przysługę oddaje się płatnikom daniny, zmniejszając ją, gdyż danina wystarczająca na potrzeby, może się opłacić. Następnie wiceminister Markowski wyjaśnia, że od rolników zamieszkałych w miasteczkach, pobrana ma być także danina z posiadania przez nich gruntu, który przynosi im większe zyski jako położony w środowiskach zbytu artykułów.

Pos. Kędzior wnosi o przyjęcie poprawki mniejszości, aby od daniny zwolnieni byli płatnicy podatku gruntowego, dla których grunt stanowi podstawę utrzymania, a którzy opłacają w byłej Kongresówce poniżej 25 marek, w b. dzielnicy austriackiej poniżej 44 mk., a w b. dzielnicy pruskiej poniżej 20 marek podatku gruntowego.

Wiceminister Markowski stwierdza, że komisja wprowadziła ulgi indywidualnej dość dużo, z których komisje obywatelskie będą mogły korzystać dla najbiedniejszych. Poza tym w punkcie 2 art. III, wnosi poprawkę, aby przed słowami: kasy oszczędnościowe, dodać słowo: komunalne. Pos. ks. Okoń wnosi rezolucję, iż zwolnieni są od daniny wszyscy właściciele do 7 morgów włącznie, oraz rezolucję zaliczającą powiat kolbuszowski jako zniszczony wojną, do mających mnożnik zmniejszony. Pos. Wejdański proponuje, aby dla płatników podatku gruntowego głównego, płacących podatek od 1500 do 3000 mk. ustanowić mnożnik 400, dla płacących ponad 3000 mnożnik 450. Pos. Brun przemawiając przeciw wnioskowi pos. Kowalewiczki staje w obronie uczciwego kupiectwa, odróżniając je od paskarzy, których ani danina, ani żaden podatek nie osiągnie. W obronie średniego kupiectwa staje pos. Weinzieher, stwierdzając, że dzięki nieudolności władz skarbowych, sądzą obecnie na płatników jednocześnie różnego rodzaju podatki.

Pos. Roesner nawiązując do tytułu daniny dla poszczególnych kategorii płatników, żąda w imieniu rzemieślników żydów dokonania rewizji i ustawy o spoczynku niedzielnym.

Na tem obrady przerwano.

Wtorkowe posiedzenie Sejmu

Warszawa, (PAT) Przystąpiono do dalszej rozprawy szczegółowej nad daniną. Do artykułu 7 poseł Kędzior wniósł poprawkę, aby do ustępu pierwszego dodać: „z wyjątkiem przedsiębiorców handlowych i bankowych, powstałych przed 1 stycznia 1920 r. dla których oblicza się daninę w wysokości 15 proc.” Poseł Wejdański rozszerza poprawkę na wszystkie spółki akcyjne.

Przystąpiono do art. IX. Wiceminister skarbu Markowski oświadczył, że przez niedopatrzność wkładła się do tego artykułu niedokładność. Ustawa o ochronie lokatorów nie obowiązuje na całym obszarze państwa. Wobec tego wiceminister wnosi o przyjęcie trzeciego ustępu do art. IX tej treści: W tych miejscowościach, w których nie obowiązuje ustawa o ochronie lokatorów, danina przypadająca od osób wymienionych w niniejszym artykule, oblicza się w wysokości 2000 marek od każdego pokoju, względnie pomieszczenia. Pos. Wienzieher wnosi albo o zupełne skreślenie art. X, albo o podciągnięcie wolnych zawodów pod przepisy art. IX, z tą zmianą, że zamiast dwuletniego zapłać trzyletnie komorne. Do art. X, przemawiał jeszcze pos. Malisiak i Rajski, z których pierwszy wnosi, aby wolne zawody płaciły jedną czwartą część dochodów osiągniętych z r. 1920. Drugi zaś wno-

si, aby wolne zawody płaciły połowę dochodu z r. 1920. Pos. Stapiński wnosi, aby za ropę wywożoną za granicę płacono zamast 10.000 od wagonu, 20.000. Pos. Woźnicki zgadza się na wniosek posłów Diamanda i Średniawskiego, złożone jako osobne artykuły po artykule XII, ale aby myśl tę ująć w formie następującej rezolucji. Sejm wzywa rząd do natychmiastowego przedstawienia o osiemplowaniu marki polskiej, z pobraniem pewnego procentu dla ujawnienia gotówki na rzecz skarbu państwa.

Pos. Nawrocki popiera wniosek pos. Stapińskiego w sprawie nafty brutto. W końcu stawia rezolucję: Sejm wzywa rząd by w jaknajkrótszym czasie przedłożył projekt ustawy dla uregulowania stosunków dotyczących nafty brutto.

Pos. Wejdański proponuje nowy artykuł XII, a) rafinerie spirytusu płać daninę 50 procent wyższą, niż wypada wedle art. 47. Pos. Średniawski zgłasza do wniosku p. Diamanda poprawkę, aby wzięto nie 10, ale 20 proc. od gotówki, a prócz tego, by sięgnięto do składów w kasach oszczędnościowych i w bankach na rachunkach bieżących.

Marszałek Sejmu oznajmił, że szereg klubów wnosi, aby odtąd wszystkie przemówienia aż do feryj świątecznych mogły trwać tylko 10 minut.

Do art. 17 pos. Wójcik wnosi poprawkę, aby druga rata daniny mogła być spłacona nie w ciągu 6 tygodni, lecz 6 miesięcy. Do art. 13. pos. Stapiński wnosi o skreślenie drugiego ustępu, który mówi o odpowiedzialności członków gmin za pobrane kwoty daniny w razie samodzielnego użycia ich przez zarząd gminy na inne cele.

Pos. Bucznay: Do art. 36 dołączona jest tabela powiatów mających mnożnik zmniejszony z powodu strat wojennych. Mówca wnosi u uwzględnienie tej części pow. warszawskiego, która leży po drugiej stronie Wisły i zastosowanie do niej mnożnika 340. Pos. Jaworski zwraca uwagę, że w tabeli pominięty jest również pow. łancki.

W dyskusji nad art. 37 o ulgach dla rolników na kresach poseł Grabski do art. 39 wniósł poprawkę, żeby obszary posiadające mniej niż 50 morgów bez względu na obszar płatniczy wyszczególniono w art. 36.

Pos. Krempa zauważa, że niesłusznie pominięto w tabeli ulg pow. kielecki, który należy do najbardziej zniszczonych i wnosi poprawkę, aby włączyć ten powiat.

Pos. Stolarski popiera poprawkę pos. Powiatowskiego, według której parcelantów można zwolnić od całej daniny.

Pos. Szczerkowski do art. 43 popiera poprawkę, aby osobom wymienionym w art. II, części 4 zajmującym pomieszczenia składające się z 2 pokoi, obniżyć daninę o 70 proc., 3 pokoi 50 proc. a jednopokojowych zwolnić od daniny z tytułu najmu, z wyjątkiem daniny lokali handlowych i przemysłowych.

Pos. Mładej wnosi do art. 51, aby daninę można było spłacić nie tylko pożyczką długoterminową, ale i krótkoterminową.

Pos. Kowalczyk wnosi o przyjęcie art. 52 w rozprawie mniejszości.

Pos. Gładziński oświadcza, że sprawa sprzedaży ziemi na pokrycie daniny powinna należeć całkowicie do G. U. Z. Wnosi także poprawkę zmierzającą do zachowania tych norm, które są przewidziane w ustawie o reformie rolnej.

Na tem obrady przerwano. Następne posiedzenie wo środę.

O plan prac sejmowych

Warszawa. (Tel. M.) W odpowiedzi na żądanie klubu Wyzwolenia, aby ustalono plan prac sejmowych i termin rozpisania nowych wyborów marszałek odpowiedział, że plenum Sejmu odrzuci do feryj świątecznych wszystkie projekty ustaw, które komisje zdążyły ukonczyć. Obradowanie nad planem prac może dotyczyć tylko prac do Nowego Roku. Pod koniec sesji przedświątecznych zbierze się konwent dla ustalenia, co pozostaje jeszcze Sejmowi do załatwienia.

Min. Michalski wobec podatków bezpośrednich

Warszawa (tel. M.). Z poważnych kół poselskich informują, że minister Michalski zamierza cofnąć projekt ustawy o udzieleniu mu specjalnych pełnomocnictw do podwyższania podatków bezpośrednich. W ten sposób projekt tej ustawy zostałby cofnięty z porządku obrad Sejmu.

w Krakowie, ulica Sławkowska 1. 5971

Niniejszem poleca się uwadze
Szanownej P. T. Publiczności

pierwszorzędną pracownię
artystycznej fotografii

STUDIO

W KRAKOWIE
PRZY UL. FLORYANSKIEJ 31,

w której przy zastosowaniu no-
woczesnych urządzeń techni-
cznych na tem polu, wykonuje
się wszelkiego rodzaju zdjęcia,
a zwłaszcza, jako ostatni wyraz
techniki fotograficznej tak zwane
szkice wolnорęczne.

FABRYKA ŻARÓWEK ELEKTRYCZNYCH

WSZYSTKIE GATUNKI I WOLTAZE

„CYRION“

WARSZAWA, Nowowiejska 13.

Przedstawicielstwo:

M. PIETRASZKIEWICZ, ulica Gontyny L. 20. 5727

HURTOWNY SKŁAD

instrumentów muzycznych,
skrzypiec, trąbek, basów,
gramofonów, klarnetów,
harmonii i t. d.

Największy wybór wszelkich
przyrządów do instrumentów,
smyczków, strun, kasetonów itd.
Płyty swąteczne są na składzie.
Za stare lub psujące płyty
płacę najwyższe ceny lub wy-
mieniam korzystnie. Dla Szkół i
Stowarzyszeń muzycznych cena
hurtowa. 1933

Leopold HUTTRER
Kraków, ul. Grodzka 43.

ZAKŁAD EMILA

MINY z DĄSZOWA z Kijowskiej 6013
poszukuje str. br. i Józef
Soczek, Stowarzyszenie nie-
mieszkańców, Józef Zakliński.

KUKURUDZY

pszenicy, żyta, owsa, jęczmienia,
fasoli, grochu oraz siana

dostarcza 6082

„POLIMEX“, Polski Związek Haulowy

Centrala: Lwów, -plac Maryacki 5.

Telefon 293, Adres telegraficzny „POLIMEX“, Lwów.

BATERIE DO LAMPEK
ELEKTRYCZNYCH

dost. roczn 5934

Fabryka elementów „ELEKTRON“
elektrycznych

Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

Kraków, ul. Zielona L. 10.

POLSKO-AMERYKAŃSKI BANK LUDOWY

SPÓŁKA AKCYJNA

W KRAKOWIE

POLECA SWÓJ KANTOR

PRZY UL. DUNAJEWSKIEGO 9, I. P.